

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

VI. Iac. Sadoletvs Cardinal. Alexan. Farnesio S.R.E. Cardinali S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

inmodi patrocinia susceperis, ostenderisque tibi curæ esse (id quod tamen facis, in quo nos admodum lætamur) æquitatem, iustitiam, pacem populorū, & erga Deum religionem: quæ quidem res sanctissima, ac præclarissima, nulla re alia magis quam cupiditate lucri, avaritiæque fedantur, quam isti palam præ se ferunt, qui iudeis tantopere studere se nō dissimulant, stabile (mihi crede) & firmum fundamentum in omnem posteritatem tibi subleceris ad dignitatem & gloriam nominis tui quotidie magis augendam, altiusque exstruendam. Quam nunc & magnam admodum, amplamque esse vehementer lætor, & maiorem in dies futuram esse confido. Vale. Carp. IV. Cal. Augusti, M. D. XXXIX.

VI.

IAC. SADOLETVS CARDINAL.

Alexan. Farnesio S. R. E. Cardinali S. P. D.

ACCIPERAM ex Vrbe literas, te à summo Pontifice à Belgis Romam esse renocarum: futurumque in via ad medium mensis Maij. Quod simul atque cognoui, statim misi Paulum meum obviam tibi Lugdunum, & simul cum eo ad te literas, ut quoniam præsens ipse nō possem, illo modo te salutarem, & obiter abrens meæ in te obseruantia munia, quæ coram cū sum, libentissimè tibi præstare soleo. Accidit autem celeritate tua, & studio properandi, ut Paulo non fuerit necesse Lugdunum peruenire. Cum enim abesset ab ea ciuitate diei vnius iter, certior factus est amicorum literis, quibus negotium hoc fuerat datum, te repente ante omnium expectationem eō venisse, statimque profectum: nec punctum ferè temporis Lugduni commoratum esse. Quocirca ille meis Lugdunum missis literis, quæ te, quod fieri posset, celeriter uenerunt, ad nos reuersus, hunc mihi nuntium retulit. Accepi dolorem scilicet, quod cupiditas mea mei officij atque amoris tibi declarandi, bis iam conati mihi, irrita cecidisset. Sed tandem me consolatus sum quod existimaui studium tuum perueniendi ad Vrbe, meo tui videndi studio anteponendum esse. Nunc rursus cum ad me scriptum sit, te saluum atque incolumem ad tuos rediisse: magnamque esse lætitiā ex tuo aduentu Romæ concitata, volui tibi his literis nō gratulari solum, quod faustum & fortunatū iter habuisses, multaque ex sententia & tua & aui tui Principis sapientissimi cum Cæsare cōfecisses, sicut amantissimo & deditissimo animo tibi gratulor: sed etiam gratias quam maximas possem agere, quod tua commendatio rerum causarumque nostrarū, hoc est provincie huius, quam ex vrbe discedens apud summum Pontificis reliquisti, usque eō nobis profuit, ut sumus omnia quæ volumus, quæ ad horū fidelium populorū fortunas ac salu-

ac salutem potius, aduersus Iudæorum improbitatem ac fratre
 tuendam, pertinebant, ipsius non solum æquitate & iustitia
 summa etiam clementia & benignitate consecuti. Quia tu res
 consanguineus Afcanius Sfortia, singulari virtute & supra
 tem prudentia præditus adolescens, dignissimus eis honoribus
 quibus tecum simul fruitur, nobis amicissimè & constantissimè
 suffragatus est. Quapropter cum quoquo me vtro, habeant
 stigma ante oculos vestrorum plurimorum, erga me mentem
 nihilque iam sit, quod non vobis debeam, vel in honoribus
 in vita, vel in fortuna potestis existimare, si me institutum
 meis artibus esse cognoscitis, neminem vos habere, qui maiori
 studio, beneuolentiore animo, sanctiore obseruantia, vobis
 nomini, honori que vestro inservire paratus sit. Sed hæc haud
 nus. Ego cum tecum postremò Auentione locutus sum, vixisti
 videre imaginem in te quasi florentem in ætate viridi, egregie
 grauitatis, eius videlicet, quæ maximè solet decere nobilitate
 quæ sit cum humanitate comitateque coniuncta. Iraque tuam
 te gaudij plenus discessi, nec destitui postea hoc de te & sententiam
 prædicare. Nunc Cæsar Triuultius Episcopus Comensis, vir
 cæcus & prudens, reuersus è Gallia, idem ait & sibi & compluribus
 eorum, qui iudicare sciunt, in aula Regis, cum illi hæc iter hæc
 fuisse visum: magnamque opinionem & spem de tua futura ve
 ritatis amplitudine, in qua vera inest dignitas, in animis me
 rum conceptam esse. Cuius hæc oratio, & de te testimonium, præ
 stinam illam animi mei lætitiæ renouauit. Quid enim est, quod
 auribus meis accidere possit iucundius? Tu verò maxime virum
 qui tam diligenter exprimas domestica exempla & prudentiam
 grauitatis. Et nimirum nulla est species vquam præhabuit
 quam humanitatem cum grauitate ita habere temperatam,
 altera alteri non modò impedimento nulli, sed decori etiam
 ornamento potius sit. Difficilis omnino res, sed in quo ea
 is diuino quodam spectaculo oculos, atque animos hominum
 cunctorum commoueat, necesse est. Cuius te ab ingenio, &
 natura præclarissimi doni, com potem iam factum esse, velle
 tistimè lætor. Sed de his etiam facis. Illud amabo te, mihi Facis
 suscipere, & supple quod mihi deest, vt quas ego dignè non po
 sum, tu Pontifici Maximo non meis solum verbis, sed tuo etiam
 nomine agas gratias. Nam quæ ad nos ab illo beneficia præ
 sunt, ea tibi ab eo primum data, per te verò deinde ad nos trans
 missa sunt. Quare tu quidem illi; ego ambobus vobis maximam
 gratiam debeo, quam equidem sanctam & inuictam pe
 peruò sum seruaturus. Vale, & nos dilige. Carp.

Pridie Non. Iulij, M. D. X L.